

บทที่ ๖

‘กลับบ้านด่วน!’

คำสามคำที่ทำให้เอาคนอ่านแทบตกเก้าอี้ ถ้าเป็นเมื่อยี่สิบสามสิบปีที่แล้วตัวอักษรเหล่านี้คงปรากฏบนโทรเลขด้วยอักษรสีดำ และมันคงไม่ทำให้คนอ่านรู้สึกประหลาดใจได้เท่ากับการเห็นตัวอักษรใหญ่สีแดงถือกระแทกตาปรากฏอยู่บนหน้าจอคอมพิวเตอร์ แคมมันยังบ่งบอกอารมณ์ได้ราวกับคนที่ส่งอีเมลมานั้นตะโกนอยู่ตรงหน้า ทำหน้าถมึงทิ้งชวนน่าขบถ

แล้วจินตนาการในด้านมืดก็ถูกก่อวนด้วยเสียงอีเมลเข้าอีกหนึ่งฉบับ คณิตรีบกดเปิดอ่าน กลัวว่าถ้าช้าสักวินาทีจดหมายอิเล็กทรอนิกส์จะส่งระเบิดมาถึงหน้าบ้าน

‘อ่านแล้วทำตามด้วย ด่วน!’

ครั้งนี้จะไม่ทำตามอย่างที่เคยปฏิบัติยามเจอคำสั่งก็กลัวว่าจะไม่เป็นผลดีต่อชีวิต แคมอีเมลครั้งนี้ถูกส่งมาจากทางบ้านโดยคนที่มีตำแหน่งสูงสุดคือพ่อเขาเอง!

คนที่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับเทคโนโลยี แต่ถึงขนาดสมัครสมาชิกเพื่อมี

อีเมลส่วนตัวแล้วส่งข้อความมาหาเขาต้องเป็นเรื่องสำคัญ เค้าได้เลย ว่าถ้าดีหรือทำตัวเอาแต่ใจอาจจะโดนหนักกว่าเดิม

เขากดปุ่มตอบ รอให้หน้าจอเปลี่ยนเป็นช่องที่สามารถพิมพ์ข้อความตอบกลับไปยังคนที่ส่งอีเมลมาถึงตน

เมื่อถึงหน้าที่ต้องการ แทนที่จะพรมนิ้วบนคีย์บอร์ด แต่มั่นกลับ ชะงักตามการย่นคิ้วเข้าหากัน ปากเม้มสนิท สมองคิดสะระตะว่าการเรียกตัวกลับครั้งนี้มีอะไรแอบแฝงหรือเปล่า จากนั้นก็หวาดระแวงไปต่างๆ นานาว่าคนเป็นพ่อต้องการอะไร

จริงๆ ตัวเขาก็ไม่มีอะไรให้พ่อคาดหวังเท่าไรนัก เป็นพนักงานบริษัทในตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายขาย กินเงินเดือนและก็ทำยอดขายไปให้ถึงเป้า ชีวิตเป็นวัฏจักรคือประชุม วางแผน จัดการให้ทุกอย่างประสบผลสำเร็จ เงินเก็บมีเล็กน้อยตามเงินเดือนที่ไม่มากไม่มาย

อุตสาหะหนีมาหางานมั่นคง ตามด้วยการออกมาอยู่ห่างบ้านด้วยการย้ายมาอยู่อีกฝั่งของกรุงเทพฯ สุดท้ายยังต้องโดนเรียกตัวด่วน

‘ทำตามอีกสองอาทิตย์ได้ไหมพ่อ ยังไม่ได้ผลงาน’

คณิตตัดสินใจพิมพ์กลับไปแบบนี้จริงๆ ก็กลัวพ่อโมโห แต่ก็ขอตั้งหลักสักนิด คิดในใจว่าน้องชายอีกสองคนของเขาเจอเรียกตัวกลับหรือเปล่า อ้อ...ไม่มี นายคะเนที่อยู่บ้านเดียวกับพ่อไม่ต้องเหนื่อยตามให้ยาก คนที่น่าจะเจออีกคนคือนายคะเนน ที่ป่านนี้ไม่รู้ที่อยู่ส่วนไหนของประเทศไทย

และคนที่สอนให้พ่อเขาใช้อีเมลต้องเป็นน้องชายคนรองอย่าง นายคะเนแน่นอน!

กดส่งข้อความทั้งหมดกลับไป ตามด้วยการนั่งจ้องจอคอมพิวเตอร์ราวกับว่ามันจะมีภาพของคนเป็นพ่อโผล่ออกมา ไม่สนใจว่าใครจะทักเขาจากโปรแกรมสนทนาทางอินเทอร์เน็ต ปล่อยให้หน้าต่างแต่ละบานกะพริบเป็นแถบสีส้มไปเรื่อยๆ

ทว่า...มีสิ่งที่น่ากลัวได้เกิดขึ้นกับเขา!

จู่ๆ อีเมลของคนที่เขาเพิ่งส่งคำตอบกลับไปปรากฏมาอีกครั้ง แต่ในรูปแบบการขอเป็นเพื่อนผ่านโปรแกรมสนทนา

ท่าทางไม่ใช่เรื่องธรรมดาแน่นอน...ครั้งนี้ไม่กลับ งานนี้ได้เดือดร้อนไปตลอดชีวิต

เลื่อนเมาส์ไปที่คำว่าตกลง รอไม่นานอีกฝ่ายก็ปรากฏตัวเขียวให้เห็น

'นาย Calculate'

ชื่อช่างสร้างสรรค์...คณิตตารางในใจเมื่อเห็นชื่อของพ่อที่ใช้ในโปรแกรม

"ไอนิดดดดดด...ไม่เข้าใจคำว่าตัวนหรือยังไง"

ยังไม่ทันได้ทำใจ ตัวอักษรสีแดงจัดก็ปรากฏบนหน้าต่างสนทนา เล่นเอาคณิตเหงื่อตกแล้วเหงื่อตกอีก ถึงกับพิมพ์ไม่ได้เลยทีเดียว

"เข้าใจครับ แต่ผมต้องเคลียร์งานก่อนนะครับพ่อ" เขาสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ ปกติไม่เคยเกรงคำขวานพ่นนี้มาก่อน...ยกเว้นตอนโกรธ ซึ่งก็หมายถึงตอนนี้

"ไม่ได้ ต้องกลับมาเดี๋ยวนี้ เข้าใจไหม" อีกฝ่ายพิมพ์กลับมา แม่ต้องใช้เวลารอนานหน่อยก็ตาม

"แต่ผมต้องเคลียร์งานแล้วก็เตรียมการประชุม"

"นี่เกะเทินงานสำคัญกว่าฉันหรือไอนิด นี่ฉันพ่อแคะแหย่!!!!!!"

นี่ถ้าเป็นเสียงเขาคงหูแตกไปนานแล้ว

"แต่ผมเป็นลูกจ้างเขาซะพ่อ"

"ไม่รู้ไม่สนเว้ย พูรงี้เข้าตี้นมาฉันต้องเห็นหน้าแกที่บ้าน อย่งนั้นฉันจะไปลากแกที่คอนโดฯ ด้วยตัวเอง"

"มีอะไรหรือพ่อถึงได้รับอย่างนี้" เขาส่งคำถามที่สงสัยออกไป อยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เหตุผลของเรื่องเริ่มต้นจากตรงไหน

"บอกตอนนี้ไม่ได้ ต้องอยู่พร้อมหน้าทั้งหมด ทั้งแกไอนิด เน
แล้วก็แนที่ตอนนีหาตัวไม่เจอ ฉันเลยต้องมานั่งหัดส่งเมลอย่างนี้ไง
เล่า"

"แล้วทำไมพ่อไม่โทรมา" คณิตถามกวนๆ

"โทรแล้วเว้ย แต่แกไม่รับโทรศัพท์ ไม่รู้จะมีไว้ทำไมในเมื่อไม่
ยอมรับสักที เดือดร้อนคนเฒ่าคนแก่"

สววรรค์ยังเมตตาคำที่ทำให้เขาปิดเสียงโทรศัพท์เอาไว้ ไม่อย่างนั้น
แกวหูเขาต้องแตกแน่นอน

แสดงว่าคำนวณต้องมีเรื่องสำคัญ ถึงได้ยอมแตะเทคโนโลยีที่
ไม่ได้เกี่ยวข้องกับชีวิตตัวเองแม้แต่หน่อย

"ครับๆ เขาเป็นว่าผมจะกลับให้เร็วที่สุด" ยังไม่มีการรับปากเกิด
ขึ้น

"พຽຽນີ້ເທົ່ານັ້ນ!"

"แล้วงาน"

"พຽຽນີ້ເທົ່ານັ້ນ" คำวณไม่ยอม ยังคงยืนยันเหมือนเดิม "ถ้าไม่
ทำตามรับรองเจอดีแน่นอน ไม่เชื่อลองดู"

สุดท้ายเขาต้องยอมแพ้ ทำหน้าเซ็งๆ ก่อนจะส่งตัวอักษรสีดำ
กลับไป

"ได้ครับ"

"ดีมาก"

ล้นคำตอบรับคำวณก็ออกจากระบบไปทันที ปล่อยให้คณิต
จ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์ค้างด้วยความสงสัยระคนแปลกใจ มันต้อง
เป็นปัญหาใหญ่แน่นอน ไม่อย่างนั้นทางโน้นคงไม่ออกคำสั่งขนาดนี้
เชื่อว่าไม่ใช่เขาคนเดียวที่เจอแบบนี้ แถมยังมีคนที่หนักกว่า
ด้วยซ้ำ

คะเน...น้องชายคนรอง คนที่อยู่ใกล้ตัวพ่อแม่มากที่สุด และมัก

เป็นคนที่ปวดหัวมากที่สุดเช่นกัน ต้องเจอกรีธาของคำนวณแบบนี้ไปคนแรกแน่นอน

คะแนน...น้องชายคนสุดท้ายที่อยู่ไม่เป็นที่ ชอบบการท่องเที่ยวแถมยังทำงานอิสระ ตามหาตัวยากเป็นที่หนึ่ง

แต่ถึงจะหนีให้ไกลก็คงไม่พ้น คำนวณต้องมีเรดาร์ส่วนตัวในการตามหาลูกแน่นอน เพราะไม่ว่าคะแนนจะไปอยู่ที่ไหน คำนวณก็ลากตัวกลับมาได้ทุกครั้งที่ต้องการพบหน้า

งานนี้อาจเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย ถ้าเขาไม่รีบทำตามคำสั่งพ่อ อาจเป็นคนตายเสียเอง

ไม่ควรเสี่ยงเป็นอันขาด!

รถญี่ปุ่นสีเงินวิ่งเลียบถนนคอนกรีตเล็กๆ สองข้างทางมีต้นไม้ใหญ่ปกคลุม บ้านของเขาอยู่ที่ชานเมืองในซอยลึกแสนลึกทำให้วิวที่เห็นยังคงความเป็นธรรมชาติ แต่ก่อนมันช่วยให้คนขับรู้สึกผ่อนคลายจากการทำงาน ทว่าวันนี้กลับตรงกันข้าม ในใจตอนนี้คิดไปต่างๆ นานาว่าคำนวณมีเรื่องอะไร ลองติดต่อไปทางคะแนนก็ไม่ได้รับคำตอบที่ให้ความกระจ่าง

‘ไม่รู้เหมือนกันพีนิค เนก็โดนเรียกกลับบ้านตั้งแต่กลางวัน บอกให้ทำงานที่ออฟฟิศเดี๋ยวนี้ ลางนกันแทบไม่ทันเลยพี แล้วก็ให้มาสอนเรื่องอีเมลนี่แหละ ถ้าพ่อเอามือมาจี๊ได้คงทำไปแล้ว นี่ยังตามตัวเจ้าคะแนนไม่ได้เลย พ่อเลยหงุดหงิดไปเรื่อยๆ ดีที่แม่เรานำรักนะคอยเอาใจจนลืมหิโกรธไปบ้าง พีนิค พีรีบกลับมาเร็วๆ เถอะ มาช่วยรับมือกับพ่อหน่อย เนว่าอาจจะเกี่ยวกับเรื่องปู่ะ’

เป็นคำบอกเล่าของคะแนนที่ทำตัวสมชื่อคือคาดคะเนไปเรื่อยเปื่อย ไม่ได้ช่วยให้ความกระจ่างแม้แต่น้อย สุดท้ายก็ต้องโทรไปกลางานสองสามวัน โชคดีที่ช่วงนี้งานไม่ยุ่งมากนัก ไม่อย่างนั้นอาจมีปัญหา

ขับรถวนไปวนมาตามชอกชอยต่างๆ หวังให้ความสดชื่นของต้นไม้ช่วยให้เขาหายเหนื่อยก่อนจะไปรับมือคนแก่วัยทองจอมอ้ามหิต

ใช้เวลาอีกสามสิบนาทีจึงเดินทางมาถึงบ้าน ผ่านประตูรั้ว นำรถคันเล็กเข้าจอดในโรงรถ เห็นรถยนต์ยุโรปของคะเนจอดอยู่ ตามด้วยรถตู้รถเก๋งอีกสองคันซึ่งเป็นของบ้านหลังนี้ ตัวบ้านกว้างประมาณสามร้อยตารางวา มีทั้งบ้านหลังใหญ่กับหลังเล็กซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของศาสตร์ปู่ของเขาเอง รัยนั้นโหดกว่าคำนวณพอของเขาเสียอีก

จอดรถสนิท ดับเครื่อง ลงจากรถ เปิดกระจังประโปรงหลัง หยิบกระเป๋าใส่โน้ตบุ๊กเพราะไม่รู้ว่าจะต้องค้างคืนหรือเปล่าจึงนำงานมาทำด้วยจะได้ไม่เสียเวลา

คณิตคิดว่าล้อรถเรียบร้อยแล้วจึงหมุนตัวเดินเข้าไปทางประตูบานใหญ่ของบ้านพลางสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ เรียกกำลังใจให้ตัวเอง

ยังไม่ทันก้าวเข้าสู่ดินแดนอันตราย หูคณิตแว่วเสียงเครื่องยนต์หนักๆ จึงหันไปมองตามต้นเสียง พบว่าเป็นมอเตอร์ไซค์คันใหญ่ที่ถูกร่วงเครื่องให้เข้าจอดข้างรถเก๋งชนิดที่เจ้าของรถใจหายวูบ กลัวว่ามันจะโดนเฉี่ยวให้เกิดรอย

คนที่จักรยานยนต์สวมหมวกกันน็อคคลวดลายดูน่าปวดหัวสำหรับคนมอง แถมใส่ชุดหนังกับกางเกงยีนขาด แต่งตัวได้ดูสกปรกมากในสายตาคณิต

เป็นใครไปไม่ได้นอกจาก...

"ไอ้แนน" ชื่อหวานแหววแต่เจ้าของชื่อไม่ได้น่ารักเหมือนชื่อเลย

"โอ๊ย...อย่าเรียกชื่อนี้" เสียงอู้อี้ผ่านหมวกกันน็อคไวยวายราวกับไม่ได้รับความชอบธรรม มือที่สวมถุงมือหนังดึงสิ่งที่สวมหัวออกเผยให้เห็นหน้าคร่ำคมที่มีหนวดเคราขึ้นตามสันกรามลามไปถึงคาง ตามด้วยการเสยผมที่ยุ่งไม่เป็นทรงหันมาค้อนให้ก่อนลงจาก

รถมอเตอร์ไซด์

คุณิตรจนคะแนนจัดการกับตัวเองเรียบร้อย กลั้วว่าเข้าไปยุ่ง
วุ่นวายตอนนี้อาจเจอรถทับก็ได้

สักพักคนชื่อน่ารักก็เดินเข้ามาหา ยืนทำหน้าที่เชิงตรงหน้าพี่ชาย
คนโต

"วันหลังนะเรียกชื่ออะไรก็ได้ อย่าเรียกแชน มันไม่เหมาะกับ
หน้าตาโหดๆ อย่างผมเลยนะพี่นิต"

นี่เป็นเรื่องที่คะแนนอับอายมาตั้งแต่เด็ก ทำไมเขาต้องชื่อคะแนน
ด้วย ชื่อเล่นเขาเลยกลายเป็นแชนไปเลย พี่ชายทั้งสองช่างโชคดี
อย่างน้อย 'นิต' กับ 'เน' ก็ยังเป็นชื่อผู้ชายได้บ้าง

สวรรค์ลงทัณฑ์!

ตอนนี้เวลาแนะนำตัวคะแนนจึงบอกชื่อจริงไป หรือถ้าจะให้เรียก
สั้นๆ เลยตั้งชื่อเล่นเองเลยว่า 'นะ' ง่ายๆ เอาคำว่า 'คะ' กับ 'แชน'
มาผสมกัน ครั้นจะชื่อ 'แคน' ก็กลับไม่เข้าพวกกับพี่ชาย เดี่ยวคนอื่น
จะสงสัยว่าทำไมพยัญชนะแปลกแยก ชื่อนี้ดีที่สุด

เขาเคยบ่นคนเป็นพ่อในใจ คนอะไรใจร้าย ตั้งชื่อไม่เห็นใจคนใช้
เลย ใครจะภูมิใจที่ชื่อ 'นวน' เหมือนคำนวนบางละ ถึงจะเขียน
อย่างนี้ แต่เวลาเรียกคนก็คิดว่าชื่อ 'นวล' อยู่ดี

'นั่นภูมิใจชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้ไว้ยัย ดือออก คนจะได้คิดว่าชื่อนี้เพราะ
ผิวนวน' นั่นคือคำตอบจากคำนวนยามเขาย้อนว่าคนเป็นพ่อน่าจะ
เข้าใจคนหัวอกเดียวกัน

...กลายเป็นโดนด่าไปอีกว่าไม่ภูมิใจในชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้ เฮ้อ...

"แล้วจะให้เรียกชื่อนะนะเธอ ไม่ชินวะ" คุณิตรไม่ยอมทำตาม
ง่ายๆ "ว่าแต่พ่อก็เก่งนะ ตามตัวนายมาได้" ไม่คิดเหมือนกันว่าคำนวน
จะลากคะแนนที่หาตัวยากยิ่งกว่าหามดในพงหญ้ารกๆ เสียอีก

"ไม่ได้เก่งอย่างเดียว บ้าอำนาจด้วย เล่นทั้งโทรศัพท์ ส่งอีเมล

จนผมประสาทจะเสีย เลยต้องโผล่มาให้เห็นตัวหน่อย ไม่อย่างนั้น ผมอาจจะเจอสองร้อยมิลลิลิตรก็ได้ น่ากลัว" แต่คิดคะแนนก็รู้สึก ถึงรังสีอำมหิตที่แผ่ออกมาจากบ้านหลังที่เขาอยู่ตั้งแต่เกิดแล้ว

"แน...นายว่าพ่อเรียกเรามาทำไม" คณิตเปลี่ยนการพูดเป็นการ กระซิบราวกับกลัวว่ามันจะลอยไปถึงหูคำนวณ

"เรียกผมว่า 'นะ' สิพีณิต..." คะแนนยังไม่ลืมท้วงเรื่องชื่อเรียก "คงเรียกมาเพราะพวกเราไม่ได้กลับบ้านมานานมั้ง อาจคิดถึงมากเลย อลอะวาดชะชะขนาดนี้"

"ก็อาจจะเป็นอย่างนั้น แต่ปกติพ่อก็ไม่อยากเห็นหน้าพวกเรา เท่าไร"

"วัยทองก็อย่างนี้แหละ"

"ใครวัยทองวะ"

ไม่ใช่คำถามจากคณิตหรือคะแนน แต่เป็นผู้ชาย 'วัยทอง' ที่ ยืนจังก้ำอยู่หน้าประตู ทำตาเขียว ถ้าหมวดที่ไว้ยาวกระดิกได้คงทำไปแล้ว

"เฮ้อพ่อ หัวดีดีศรีบบบ" คะแนนเปลี่ยนสีเป็นจิ้งจก ปรีเข้าไป ไหว้คนเป็นพ่อ ยิ้มกว้างเสมือนจิตใจที่ได้เห็นหน้ากัน

"ไม่ต้องมาทำหน้าที่ไม่รู้เรื่องเลย เมื่อกี้ได้ยินว่านิทานฉันอยู่นะเว้ย แล้วมัวทำอะไร เข้าไปข้างใน นี่ฉันรอมาทั้งวันแล้วนะ ให้ ผู้ใหญ่รอนานไฉน โทษที่ฉันจะได้เห็นหน้าพวกแก กลับเห็นแต่ หน้าเจ้าเน อารมณส์เสียวะ"

"ก็ทักทายพี่ชายนิดหน่อยสิครับ ไม่ได้เจอกันตั้งนานเนอะพีณิต" คะแนนหันไปพยักพยิดกับพี่ชาย หาทางเอาตัวรอดไปเรื่อย คณิต พยักหน้าหงิกหงัก

"ก็แกเอาแต่เข้าป่า หนีเที่ยวอะไรก็ไม่รู้ กว่าจะตามตัวเจอ แต่ละที่มันยากเหลือเกิน ป่าแถวบ้านไม่มีให้เข้าหรือไง" คำนวนถแทรก

ทันที เล่นงานคะแนนตัวแสบที่ไม่ชอบอยู่เป็นที่

"แหม ป้าแถวบ้านเรามันไปบ่อยแล้วไงครับ ผมก็ไปหาที่ใหม่ๆ เพื่อจะพาพ่อไปเที่ยวบ้าง" คะแนนทำเป็นเอาเหตุผลที่เกี่ยวกับพ่อมาอ้าง

ดูท่าจะได้ผลเมื่อคำนวณไม่ได้ตอบแบบโหด มองหน้าลูกชายคนเล็กนี่

"ทำไมนะฉันถึงไม่มีลูกสาวกับเขาบ้าง มีลูกชายแต่ละคนไม่อยู่บ้านดูแลพ่อแม่สักคน ไอ้ที่อยู่ก็เอาแต่ทำงาน แทบจะนอนออฟฟิศอยู่แล้ว แล้วจะยื่นคูปองอีกนานไหม ฉันเมื่อย เข้าไปข้างในให้เวลาพักผ่อนครึ่งชั่วโมงแล้วค่อยมาเจอฉัน วู้ย เห็นหน้าแกแล้วฉันอยากเป็นลม ไอ้แหม เนื้อตัวสกปรกรกรุงรัง ไปแต่งตัวให้มันดีกว่านี้หน่อย" คำนวณบ่นเรื่องการแต่งตัวของคะแนน

"ครับ ได้ครับผม" คะแนนรับคำ ไม่อยากเจอบ่นมากกว่านี้ กลัวไม่เกรนจะขึ้นเอาเสียก่อน

"พ่อมีเรื่องอะไรจะพูดกับพวกเราครับ" คณิตตามหนึ่งๆ ระหว่างก้าวเข้าไปในตัวบ้าน

"ชี้แจงคุยหลายรอบ เอาไว้อยู่ครบทีเดียวดีกว่า" คำนวณยังไม่เฉลย "มาถึงเหนื่อยๆ กินอะไรมาหรือยังล่ะ ถ้ายังก็ไปที่ครัว แม่เราทำรอตั้งแต่เช้า ดูลิมาเกือบบ่าย ข้าวบูดไปหรือยังไม่วู้"

คณิตใจขึ้นขึ้นมาหน่อย อย่างน้อยพ่อก็กินห้วงลูกบ้าง

"ไม่บูดหรอกพ่อ ถ้าบูดจริงเดี๋ยวให้อีต่างแถวนี้กินก็ได้" คะแนนเถียงไปเรื่อย ได้กวนคนเป็นพ่อเป็นความสุขที่เขาไม่สามารถหาได้ที่ไหน ก็ดูสิ แหะแล้วอารมณ์ก็ขึ้นทุกครั้ง

"ให้อีต่างแถวนี้กินอาจจะดีกว่าให้แกกิน"

แล้วสงครามทางวากาก็เริ่มขึ้น ดูท่าทางจะสู้กันเสียด้วย

คณิตที่เดินตามหลังพ่อลูกคู่หน้าปวดหัวส่ายหน้าระอากับความ

คล้ายคลึงของคะแนนกับคำนวณ จากที่อยู่ห้องพักคนเดียวเจียบๆ พอกลับบ้านก็เจอความวุ่นวายแต่ก็ไม่ได้ทำให้เบื่อหน่าย อย่างน้อยก็ทำให้เขายิ้มออก

เป็นยิ้มที่ยังคงมีความสงสัยเก็บไว้ ฐานะสำคัญของพ่อต้องไม่ธรรมดาแน่นอน!

ตอนนี้คณิตเหมือนถูกฟ้าผ่ากลางหัว กระแสไฟฟ้าไล่ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ส่วนหัวใจนั้นซื้อตจนเต้นแรงแบบไร้จังหวะ มือเย็นเฉียบพยายามคิดว่าตัวเองหูผาด ทุกอย่างที่ได้ยินไม่ใช่เรื่องจริง มันเป็นเพียงความฝันที่เกิดจากจิตใต้สำนึก

...แต่เดี๋ยวก่อน ถ้ามันเกิดจากจิตใต้สำนึก แสดงว่าเขาคิดเรื่องนี้เสมอแหละหรอ ไม่มั้ง...

เพราะอะไรนะหรือ เขาไม่ได้ขานึกถึงมันนะสิ!

"ไม่จริงใช่ไหมพ่อ พ่อต้องล้อผมเล่นแน่นอน" คนที่โวยวายเป็นคนแรกคือคะแนน

"มันต้องเป็นความฝันของเนเหมือนกัน" คะแนนเป็นคนที่สองที่เปิดปากหลังจากนั่งอึ้งอยู่นาน

"ผมว่าผมซักรวดมากไป หุเลยทำงานไม่ดี" คณิตพิมพ์เสียงอ่อยๆ

สามพี่น้องที่นั่งอยู่บนโต๊ะอาหารตัวยาวจ้องไปยังคนที่นั่งอยู่หัวโต๊ะเป็นตาเดียว มีหญิงสูงวัยซึ่งเป็นแม่ของชายหนุ่มทั้งสามนั่งอยู่ติดกับคำนวณซึ่งกำลังวุ่นวายกับกองกระดาษตรงหน้า

พอประโยคบนของบรรดาหนุ่มๆ เจียบลง คำวณก็ตัวต๋อยต๋ายมองลูกชายเรียงลำดับการเกิด ทั้งสามเจียบกริบ ไม่กล้าเปล่งเสียงอะไรอีกแม้กระทั่งการกระแอม

แต่...ยังมีคนที่ไม่เกรงกลัวเท่าไรนัก ที่เจียบไปก็มัวแต่คิดว่าจะพูดอะไรดี พอสมองทำงานก็โพล่งให้คนเป็นพ่อได้ไม่โหล่น